

saaledes, at Indenrigsministeren bemyndiges til at lade den nuværende Lov med de vedtagne Ændringer optrykke og bekendtgøre som „Lov om Alderdomsunderstøttelse“, saa har Landstinget ændret dette til, at Indenrigsministeren bemyndiges til at lade Loven optrykke og bekendtgøre som „Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet“. Dette vil jo ikke gøre Loven lettere at citere, og det var jo dette, som var Folketingets Mening med at foreslaa den kortere Affattelse af Loven. Imidlertid anser jeg heller ikke dette for at være saa overmaade væsentligt, og kunne vi hervede bidrage til Lovens Gennemførelse ved at imødekomme Landstinget paa dette Punkt, saa mener jeg ikke, at dette Punkt vil være nogen afgørende Hindring for os.

Dette er de Ændringer, som Landstinget har vedtaget, og i denne Skikkelse er Loven nu kommen ned til os. Jeg antager, at vi her i Tinget ville underkaste Loven en velvillig Prøvelse; men jeg antager, at de Spørgsmaal, som Loven angaar, have været saa vel gennemarbejdede, at det maaske ikke vil være nødvendigt at undergive Loven Prøvelse i et Udvalg. Ærede Medlemmer, som have Interesse for dette Spørgsmaal, ville jo let kunne finde hinanden og forstaa de Ændringer, som ville frembyde sig. Jeg antager nemlig, at det er ganske nødvendigt, at man her i Folketinget stiller Ændringer til Lovforslaget; thi saaledes, som Lovforslaget nu foreligger her, vedtaget af Landstinget, tror jeg ikke, det byder tilstrækkeligt Fremskridt, til at man kunde ønske at vedtage det i den nu foreliggende Skikkelse. Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Hørdum: Utvivlsomt ville alle dette høje Tings Medlemmer være enige om, at den nugældende Alderdomsforsørgelseslov af 9de April 1891 foruden sine gode Sider ogsaa har mange og store Mangler. Det er i og for sig ikke saa mærkeligt, naar man erindrer dens Tilblivelse. Det var jo gennem Hastværk, at denne Lov kom til Verden. Der var ikke lang Overvejelse, og den blev maaske derfor ikke udarbejdet saa grundigt, som ønskeligt kunde have været. Den svageste Side ved denne Alderdomsforsørgelseslov er ganske sikkert dette, at alt beror paa et Skøn fra de kommunale Autoriteters Side. Selv om den ansøgende i Løbet af de sidste 10 Aar, altsaa fra sit 50nde Aar at

regne, har klaret sig uden Fattigvæsenets Mellemløst, beror det dog til Dels paa et Skøn, om han kan faa Alderdomsforsørgelse eller ej, og hvad der synes at være endnu værre, naar han endelig er bleven anerkendt som værdig til Alderdomsunderstøttelse, er det igen paa et Skøn over, hvor meget der er nødvendigt til at leve for, at det beror, hvor stor Alderdomsunderstøttelse han skal have. Man vil jo deraf kunne forstaa, at der let kan fremkomme delte Meninger om, hvad en alderdomsforsørgelsesberettiget behøver for at leve og leve ordentligt. Der gives her inden for Lovens Ramme et vist Spillerum for Udøvelse af Vilkaarlighed og Uretfærdighed. Det er min fulde Overbevisning, at der i mange Kommuner Landet over bliver gjort store Bestræbelser for at haandhæve og administrere denne Lov paa en human og værdig Maade. Det er min Overbevisning, at mange af dem, som ere under Alderdomsforsørgelse, blive behandlet human og godt og ere overordentlig tilfredse med den nuværende Alderdomsforsørgelse. Men lige saa sikkert er det min Overbevisning, at der i andre Kommuner ere ganske andre Forhold til Stede, hvad enten det nu søger sin Grund i, at de administrerende i Kommunerne paa det ene Sted kunne være humanere end paa det andet, eller i, at den ene Kommune er fattigere end den anden, og det i de fattigere Kommuner er sværere at komme til Forstaaelse af, hvor stort et Beløb en trængende Familie i Virkeligheden bør have for at leve.

Der er fremkommet mange Klager og Besværinger i den Retning. Jeg skal ikke gaa i Detailler i den Henseende, men jeg skal dog fremdrage et enkelt Eksempel, som i den allerseneste Tid er kommet til min Kundskab. Fra en Landkommune ovre i Jylland er det for ganske kort Tid siden af en derboende alderdomsforsørgelsesberettiget blevet mig meddelt, hvorledes han i en Aarrække er bleven behandlet af denne Kommune. Det er en Kommune i Sønder Herred, som jo til Dels ligger imellem Æbeltoft og Grenaa. Den omtalte alderdomsforsørgelsesberettigede er for øvrigt Veteran fra Krigen 1849—50 og er nu snart 76 Aar, medens hans Hustru er omkring de 70. Han har altsaa allerede været forsørgelsesberettiget i en Række af Aar og har i den Tid ikke kunnet udføre synderligt Arbejde paa Grund af Svaghed i Lemmerne. Det har ikke været muligt for denne trængende